

[Sonja Albrink]

Der er mange andre ting, jeg kunne komme med bemærkninger om, men jeg synes ikke, det fører til noget. Som jeg gav udtryk for i min indledning, ønsker vi en del ændringer i finansloven. Vi mener, regeringen svinger sparekniven nogle lidt forkerte steder. Vi mener også, at regeringen er for optimistisk i sine betragtninger.

Bakholt (S):

I maj 1989 udsendte regeringen en hvidbog om arbejdsmarkedets strukturproblemer, og jeg har lyst til at citere et par linier fra denne hvidbog. På side 33 står der:

»Den enkeltes evne til og mulighederne for at omstille og tilpasse sig til nye job øges i takt med øget uddannelse. Dette gælder både i forhold til branche- og stillingsskift og i forhold til den geografiske mobilitet.«

Der er formuleret nogle rigtige synspunkter i dette citat. Uddannelsen spiller for det første en meget central rolle, hvis lønmodtagerne skal kunne omstille sig til nye job og nye jobkrav. Det spiller også en meget stor rolle, hvis den geografiske mobilitet skal øges, hvordan uddannelsen er. Uddannelsen har altså en meget central placering i det spil. Og det gælder uddannelse på alle områder og alle niveauer.

De ting, som står i redegørelsen i hvidbogen, har vi set før med de samme formuleringer. Vi har set dem i 1988, da arbejdsministeren udsendte en redegørelse om strukturproblemer.

Hvad er der så gjort for at fremme en sådan udvikling? Der er da ikke gjort noget. Vi kan konstatere i dag, at de ordinære aktiviteter på arbejdsmarkedsuddannelsesområdet er gået tilbage. Vi har en lavere aktivitet her i 1989, end vi havde i 1988 på de ordinære områder, og vi vil få en yderligere nedgang i 1990, hvis kursen ikke ændres nu.

Og hvem er det, man vil ramme med at ned-sætte aktiviteterne på de ordinære uddannelser på specialarbejderskolerne? Det er først og fremmest de korttidsledige, og det er de mest udsatte grupper blandt de beskæftigede, der bliver ramt af det her.

Når vi lytter til de udsendte tilkendegivelser fra AMU-centrene, må vi konstatere, at der er et langt større behov for aktiviteter end det, der foregår nu. Det er arbejdsmarkedets parter, der sidder i ledelsen af dem. Det er altså ikke nogle tilfældigt valgte personer, men det er arbejdsmarkedets parter, der ønsker en større aktivitet.

Vi kan altså konstatere, at der er et stort gab imellem behovet og det nuværende aktivitetsniveau, og gabet bliver tilsyneladende større og større.

Regeringen gør altså lige præcis det modsatte af, hvad den siger den vil. Den siger, den vil fremme mulighederne for, at lønmodtagerne kan omstille sig og tilpasse sig nye job og jobkrav og fremme den geografiske mobilitet gennem bedre uddannelser. Men man vil altså ikke bevilge de midler, der skal til for at fremme en sådan udvikling.

Og derfor må jeg spørge finansministeren: Hvor længe skal det her fortsætte? Hvor længe skal vi se på, at det, som regeringen udadtil mener der skal gøres, ikke bliver gjort i virkeligheden? Det er til stor skade for de enkelte lønmodtagere og for samfundet som helhed, at der skæres ned på disse aktiviteter.

Vi må for det første have en politik, der sikrer en indsats, så der er bedre overensstemmelse mellem de uddannelsesbehov, der faktisk er, og den uddannelsesaktivitet, der foregår. Vi må for det andet have en uddannelsespolitik for arbejdsmarkedsuddannelserne, der bygger på de strukturforandringer, der foregår på arbejdsmarkedet i dag. Og vi må for det tredje have et permanent forsøgsudviklingsarbejde, så vi fortsat kan sikre, at specialarbejderuddannelsen kan holde den kvalitet, som er nødvendig.

Regeringen må forsøge på at leve op til det, den siger den vil, og ikke gøre det modsatte. Ellers når vi ingen vegne. Og mit spørgsmål til finansministeren er altså: Hvornår ændrer regeringen kurs på dette område og prøver på at leve op til det, som man ved mange lejligheder har udtalt at man gerne vil fremme?

Nyrup Rasmussen (S):

Når man vurderer forslaget til finanslov, som man jo uundgåeligt må gøre i lyset af de aktuelle økonomisk-politiske forhandlinger, er der noget, der ikke hænger sammen.

Lad os nu antage et øjeblik, at det lykkes – hvad vi stadig væk meget håber det gør – at nå frem til et fornuftigt resultat i de aktuelle forhandlinger. Lad os med andre ord antage, at det lykkes at få etableret de rammebetingelser, der jo er afgørende for, at der kan komme vækst i vort erhvervsliv. Som også vores finanslovs-politiske ordfører, hr. Henning Rasmussen, sagde det: Vejen frem er vækst i den private sektor. Så